

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

Pasarét, 2020. január 30.
(csütörtök)

Földvári Tibor

KIBEN BÍZOL?

Énekek: 105,1-3; 393

Lekció: Ézsaiás 36,1-10; 18-22; 37,1.35

Alapige:

És lőn Ezékiás király tizennegyedik esztendejében, feljött Szanhérib asszír király Júdának minden erős városai ellen, és azokat megvevé. És elküldte Asszír királya Rabsakét Lákisból Jeruzsálembe, Ezékiás királyhoz nagy sereggel, ki is megállt a felső tó folyásánál, a ruhamosók mezejének útján. És kijött hozzá Eljákim a Hilkiás fia az udvarnagy, és Sebna az íródeák, és Jóák Asáfnak fia az emlékiró. És mondá nekik Rabsaké: Mondjátok meg kérlek Ezékiásnak, így szól a nagy király, Asszír királya: Micsoda bizodalom ez, melyre támaszkodol? Azt mondom, hogy csak szóbeszéd az, hogy ész és erő van nálatok a háborúhoz; no hát kiben bízol, hogy ellenem feltámadtál? Ímé te e megtört nádszálban bízol, Égyiptomban, melyre aki támaszkodik, tenyerébe megy és átfúrja azt; ilyen a Faraó, Égyiptomnak királya, minden benne bízóknak. És ha azt mondom nékem: az Úrban, a mi Istenünkben bízunk: vajon nem Ő-é az, akinek magaslatait és oltárait elrontotta Ezékiás, és ezt mondta Júdának és Jeruzsálemnek: Ez előtt az oltár előtt hajoljatok meg. Most azért harcolj meg, kérlek, az én urammal, az asszír királlyal, és adok néked két ezer lovat, ha ugyan tudsz lovagokat ültetni reájok. Miképpen állasz ellene egyetlen helytartónak is, aki legkisebb az uram szolgálói közt? De hisz Égyiptomban van bizalmad, a szekerekért és lovagokért. És most talán az Úr nélkül jöttem én e földre, hogy elpusztítsam azt? Az Úr mondta nékem: Menj a földre, és pusztítsd el azt! [...] Rá ne szedjen titeket Ezékiás, mondván: Az Úr megszabadít minket! Avagy megszabadították-é a népek istenei, kiki az ő földét Asszír királyának kezéből? Hol vannak Hamát és Arpádnak istenei? Hol Szeфарvaimnak istenei? Talán bizony megmentették Samariát kezemből? Kicsoda e földek minden istenei között, aki megszabadította volna földét kezemből, hogy az Úr megszabadítsa Jeruzsálemet az én kezemből? Ők pedig

KIBEN BÍZOL?

---

hallgattak, és egy szót sem feleltek, mert a király parancsolta így, mondván: Ne feleljetek néki! Akkor elmentek Eljákim a Hilkiás fia az udvarnagy, és Sebna az íródeák, és Jóák Asáf fia az emlékiró, Ezékiáshoz meghasogatott ruhákban, és hírül adták néki a Rabsaké beszédeit. [...] És lőn, hogy meghalotta Ezékiás, a király, meghasogatta ruháit, gyászba öltözött, és bement az Úr házába. [...] És megoltalmazom e várost, hogy megtartsam azt én magamért és szolgámért, Dávidért!

Imádkozzunk!

Istenünk, mennyei Atyánk, valóban sokat cselekedtél te miérettünk csodáiddal és terveiddel, nem tudjuk előszámlálni – a zsoltárossal együtt vallhatjuk.

Magasztalunk, hogy a te csodáid, terveid mindig javunkat akarják és ez akkor is igaz, amikor próbák közt vagyunk, kísértésekben – olyan szomorú kimondani, de látod, Urunk, hogy ez a valóság –, még bűnökben is, de köszönjük a szabadításodat, a bűnbocsánatodat. És köszönjük, amikor te még a rosszból is valami nagyon jót hozol ki.

Áldunk téged, hogy az Úr Jézus ebben a földi életben élte meg a tökéletes engedelmes istenfiúi életet. És köszönjük, hogy őáltala és őérette lehet nekünk is boldog istengyermeki életünk egyénként és mint közösség is.

Magasztalunk téged, hogy a gyülekezet közösségében így hétköznap is hétről hétre találkozhatunk veled. Köszönjük annak az ajándékát, amit a te imádatod, az istentisztelet jelenthet számunkra. És azt a csodát, amikor a te igéd mindig személyesen szólal meg. Urunk, nekünk olyan nagy ajándék, olyan nagy kincs a napi csendességben, egyéni csendességben olvasnunk a te igédet, megismernünk egyre jobban téged, de egészen más az az ajándék, amit a gyülekezet közösségében adsz nekünk. Köszönjük, hogy így együtt is növekedhetünk a kegyelemben, az Úr Jézus megismerésében.

Ma is azt kérjük, Urunk, hogy az ismerős történet lehessen új üzenetté számunkra, bátorítássá, ha kell vigasztalássá.

Az Úr Jézusért kérjük, hallgasd meg könyörgésünket is.

Ámen.

Igehirdetés

Ézsaiás könyvének 1-35. részében ítéletes prófécia hangoznak, a 40-66. részig – amelyeknél most tartunk a kalauz szerinti bibliaolvasásunkban – üdvígéretes próféciai hangoznak, és a két nagyobb szakasz között helyezkedik el a 36-39. részekben az a történetleírás, amely Ezékiás király idejéből való, és bemutatja az Asszír Birodalom történetének a valóságát, eseményeit, illetve a második nagy szakaszhoz, a 40. résszel kezdődő szakaszban leírt üdvígéreteihez, szabadításához Babilonra vonatkozó kapcsolópontokat.

A 36-37. részekben tehát az Asszír Birodalom bukásának a bemutatása. A 10. és a 30. részben is már prófétai kijelentésekben Isten szólt az Asszír Birodalom bukásáról, ítéletéről, most pedig bemutatja az eseményeket leírva. Ami itt ítélet az ellenséges birodalmon, az az Úr népe számára szabadítás. Ezekben

a történeti leírásokban tehát az ítélet és a szabadítás, üdvígéret igéi különösen is az események bemutatásában kijelentve számunkra.

A legtöbbször hallott kifejezések a bizalom, bízni meg a szabadítani, megmenteni kifejezések. Kiben bízol? – hallottuk az ellenség, az ellenség hadvezérének a szájából. De ez számunkra már az Úr szavának kijelentése, ami ráadásul leírásra is került szent irat. Kiben bízol? – az gúnyosan hangzott akkor és ott, nekünk pedig már – mivel az Úr kijelentése, hiába az ellenség szájából való – mégis bátorítás, erősítés lehet.

Bemutatja a bibliai szakaszban az Úr, hogy milyen taktikát alkalmaz a kísértő, amikor támadni akarja az ő népe tagjait, miért tűnik ez a taktika sikeresnek. De mindenképpen az Úr szabadításának a ténye, hogyan valósul meg mégis.

Ezeket a bibliai kijelentéseket jól ismerhetjük, hiszen három helyen is leírásra kerültek a Bibliában: a Királyok 2. könyve 18. részétől kezdődően, illetve a Krónikák 2. könyve 32. részében is, és itt. Történeti események leírása, mégis nagyon fontos prófétai üzenettel és a prófétai üzenet nemcsak a jövőre vonatkozó, hanem a jelenben is megvalósuló. Elég, ha csak arra gondolunk – emlékszünk, a legvégén olvassuk –, hogy 185 ezer asszír katona egy éjszaka alatt meghalt, mert az Úr ítélte.

Hogyan buzdít tehát bennünket, ma élő pasaréti hívő keresztyéneket egyenként és közösségeként is a 'Kiben bízol?' kérdő mondatra adott válasz a bibliai kijelentés alapján. Azt nézzük meg egyszerűen, hogy Ezékiás bizalma számára miért is volt ez igazán próba, hogyan élte ő meg a kísértőnek a taktikája nehézségeit, illetve hogy Isten hogyan mutatta meg az ítéletben az ő megtartó erejét épp a király számára is.

Ezékiás a hívő királyok közé tartozik Júdában, Jézus születése előtt 729-715-ig társuralkodó az apjával, Akházzal – aki egyébként az egyik leggonoszabb király volt és a legistentelenebb –, majd 715 után 686-ig ő Júda királya. Ez a támadás Jézus születése előtt 701-ben történt. Szanhérib, asszír király a júdai erős városokat már elfoglalta, csak a főváros áll még, de támadás alatt.

Az asszír seregeknek a látható létszáma, ereje és a vezérnek, a hadsereg vezetőjének a lelki terrorja mutatja be, hogy milyen taktikát alkalmaz a kísértő. Abban az időben is, ahogy minden kor minden hívői számára jellemző volt, az emberek mögött mindig ott van a gonosz, a Sátán, nekünk nem test és vér ellen van tusakodásunk, hanem fejedelmek, hatalmasságok ellen – Efézusi levél 6. részében, emlékszünk. Hogyan érvel Rabsaké, a hadvezér, hogyan érvel a kísértő? És majd látni fogjuk, hogy ez ma is ugyanígy van. Ilyen szempontból nincs új a nap alatt.

Kiben bízol? – elhangzott az 5. versben. „No hát kiben bízol, hogy ellenem feltámadtál?” Nincs kihez menekülni. Hiába menne Egyiptomhoz Ezékiás, nem tud segíteni. Nincs sehol menekvés a támadásból. – Add fel magad! Add át a várost! Adjátok át a várost! – önfeladás, a hívő életnek az önfeladása. A mézes-madzag elhúzása azzal, hogy: – Ha átadjátok magatokat nekem, életben maradtok. Elviszlek majd benneteket idegen földre, de ott ugyanolyan bőségben

élhettek, mint ahogy most is éltek. A lényeg: ne az Isten szerinti helyeteken, hanem a támadó asszír seregek királya által meghatározott módon, de boldogan élhettek. Csak ne Isten szerint.

Ami a taktikában a legkeményebb és ez a hívő embereket mindig különösen is veszélyezteti ma is, amikor az Úristen nevével visszaélve, akár még bibliai kijelentésekkel is érvelve próbálja rávenni, maga mellé állítani Ezékiást és a népet az asszír uralkodó és a hadvezére. Isten nevével visszaélve. Sőt próbálja elérni, hogy az Úr szavával és az Úr ígéretével szemben bizalmatlanok legyenek. Itt már a vezetőt, a királyt is gyalázza, rágalmazza: ne higgyenek Ezékiásnak, aki azt mondja, hogy meg fog az Úr szabadítani. Nem fog megszabadítani! – megkérdőjelezése az Úr szavának és ígéretének.

Itt szeretnék ennél a résznél, ennél a jellemzőnél egy mai példát mondani. Nem olyan régen mondta el egy fiatal házaspár egy igei alkalmon, hogy a gyermekek nagyobb létszáma miatt más helyre akartak költözni. Már megvolt az új lakás, új hely, ráadásul kertes ház, de ehhez el kell tudni adni a meglevő régi lakást, és, hát, viszonylag jó árban. S mindez, a lakásvásárlás, lakáseladás kérdése Istentől kapott bátorítással, igei vezetéssel, egyértelműen átgondoltan világos volt, hogy az Úr most nekünk készít egy új utat. De számukra a lakáseladás kérdése mégsem volt olyan egyszerű, mert sokan nagyon csúnyán becsapták őket, és amikor már ott volt a határidő, hogy el kell adni, még mindig semmi, senki. A férj mondta el, hogy őbenne bizony megfordult, hogy akkor lehet, hogy az egész nem kellett volna csinálni, lehet, hogy félreértettük az Úr szavát is, mert hát minden annyira kilátástalan, reménytelen. Ez volt a fontos, hogy: talán félreértettük az Úr szavát, mert az Úr az nem hazudik, biztos mi értettük félre.

Ezt az ígét is olvasva valóban ez jut eszembe ilyenkor, hogy a Sátán azokat, akik nagyon közel vannak az Úrhoz, és az Úr útján állnak és járnak, nem nagyon tudja nyilvánvaló gonosz, nagyon gonosznak tűnő kísértésekkel csőbe húzni, hanem nagyon szentnek tűnő dolgokkal. A hívő házaspárt is ezzel, hogy: lehet, hogy félreértettük az Úr szavát. De most nem erről volt szó.

Te személy szerint hogyan szoktad megélni a Sátán eme kísértő taktikájának a dolgait? Kiben bízol? – és sok minden megkérdőjeleződhet a láthatókra nézve.

Hogy a Sátán ebben biztos, hogy ma is így ügyködik, az abból is látszik, hogy még az Úr Jézust is támadta, kísértette. Mikor mondta a Sátán Jézusnak, hogy kiben bízol? Mikor kérdezett rá a Sátán Jézus bizalmára a mennyei Atya iránt? Mert a legdurvábban és a legkeményebben akkor, amikor ő elvileg a leggyengébb volt ott a kereszten függve. Bízott az Istenben. Hát ha ő az Isten Fia, akkor szabadítsa meg! Illetve mindhárom kísértésnél az Atyába vetett bizalom volt a kérdés az Úr Jézusnál is. Nincs új a nap alatt, testvérek, a Sátán taktikája mindig ilyen. Már Évát is így szedte rá.

Ebben a történetben azt látjuk, hogy látszólag a sátáni kísértői taktika sikeres, hiszen azt olvastuk a legvégén: „Akkor elmentek Eljákim a Hilkiás fia az udvarnagy, és Sebna az íródeák, és Jóák Asáf fia az emlékiró, Ezékiáshoz meghasogatott ruhákban, és hírül adták néki a Rabsaké beszédeit.” Megjegyzem,

ők nagyon magas beosztású tisztségviselők, olyan valakik, akiknek azért határozottnak és erősnek kell lenni és a hitben is példamutatónak, mert ők sokakat irányítanak és Ezékiásnak, a hívó királynak tanácsadói. Aztán azt olvastuk: „És lőn, hogy meghallotta Ezékiás, a király...” mindazt, ami a sátáni taktika részeként elhangzott a lelki terrorban. Mit olvasunk a királyról: „... meghasogatta ruháit, gyászba öltözött, és bement az Úr házába.” Nem olvastam föl a folytatást, de emlékszünk, hogy küldött a prófétához is Ezékiás, aztán imádkozott is egy másik alkalommal, ismét hallotta a prófétai kijelentést.

Ő tehát nem veszítette el a hitét, imádságban legalább kétszer is az Úr elé állt, bement az Úr házába kétszer biztosan, ott volt az Úr kijelentése iránti érdeklődés, hogy vajon mi az Úrnak a szava. Ez mindenképpen pozitív, de a tényen nem változtat, és ezek a tények, hogy a sátáni taktika látszólag sikeres. Mert mit csinálnak a vezetők és maga a király is? Meghasogatják ruháikat és gyászolnak, gyászba öltöznek. Ez annak a szomorúsága, hogy támadás alatt vagyunk, minden igaznak tűnik, amit mondtak, mindenképpen veszélyben vagyunk és emiatt a gyász érzése van rajtuk és bennük.

Én most szeretném újra kiemelni: ez tény. Ezt érzik, ezt látják fontosnak megmutatni, hogy milyen hatással van rájuk az, amit ez a taktika elért náluk.

De számunkra, amikor ezt az igét olvassuk – ezt emeltem ki –, ez az ige nem azt akarja mondani, hogy tehát ha mi is a sátáni taktikát tapasztaljuk, a kísértést, a 'Kiben bízol?' kérdésben is megmutatkozó sokféle támadását a gonosznak, akkor mi is öltözzünk gyászruhába, vagy érezzük úgy, hogy hát nagy veszély van, mi lesz itt velünk és ilyen keserű gyászos érzésekkel menjünk az Úr házába vagy menjünk az Úr elé könyörögni: – Segíts, Uram! Ezékiásnak azért kellett kétszer menni, mert kétféle helyzet is történt ott az assír sereg kapcsán. Egyszer úgy tűnt, hogy elmennek, aztán csak visszajöttek.

Ezt kell kiemelni tehát, hogy a sátáni taktikának a hatása mindenképpen gyászt jelentett, gyászt eredményezett náluk, ilyen érzéseket. De a kijelentés minket bátorítani akar, vigasztalni.

Az első, amit az érvelésben idehozhatunk, hogy önmagában az a tény, ahogy ilyen részletesen az Úr leírta a sátáni taktikát, leleplezi a gonosz személyét és ügködését. A korinthusi gyülekezethez írt 2. levél 2. részének 11. versében az apostol így szól: „Mert jól ismerjük az ő szándékait” – és itt a Sátánra utal. „Mert jól ismerjük az ő szándékait” – ez is Isten kijelentése, tehát nem az apostol gondolkodása csupán, hanem az Úr szava.

„Mert jól ismerjük az ő szándékait.” Ha ismerjük az ellenség szándékait, akkor nem lepődünk meg, amikor újra meg újra ezeket a szándékokat, ezeket a dolgokat megcsinálja, megteszi. Keresztyénüldözés – támadni az Úr népét. Ha lehet, tevőlegesen, ha nem lehet, akkor szóban.

Manapság a médiában mit hallunk, ha ez a kérdés, hogy keresztyénüldözés? Mi jut eszünkbe a mai nap vagy az utóbbi napok dolgaiban? Nem kell ki-mondanunk, csak ma is van támadás az Úr népe ellen, a hívók ellen. És milyen érzést váltottak ki bennünk a mai támadások az Úr népe ellen? Mit érzünk? Keserűséget? Elkeseredettséget? Felháborodást? Ezékiás és az emberei gyász-

KIBEN BÍZOL?

---

ba öltöztek, gyászruhát öltöttek. Pedig az Úr leleplezi a Sátánt, hogy az ő szándéka mindig ez volt.

Én ezt akarom bátorításul mondani: a Sátán nem tud titokban maradni, mert leleplezi az Isten. Tényleg nincs új a nap alatt. Amikor az Úr Jézus kísértése története is le van írva, meg mindaz, ahogyan őt próbálta a Sátán eltántorítani az Atya iránti engedelmességtől, ez is a leleplezés része volt. Itt Ezékiás történetében nagyon sok mozzanatban mutatta be, hogy mi mindent próbál ki a Sátán.

De ez a leleplezés és ez a sok adat, amit megtudunk, hogy hogyan ügyködik a Sátán, mi a taktikája, még egy újabb bátorító üzenettel, gondolattal társul számunkra mindenképpen – a Sátánnak pedig rossz hír –, hogy hol van Ezékiás, hol vannak a vezető emberei, hol vannak Júda katonái, akiknek szólt Rabsaké – mert nemcsak a vezetőkhöz szólt, hanem az ott lévő emberekhez is –, ők hol vannak fizikailag? Mikor a napi csendességben az ígét olvastam, nekem ez a kérdés, illetve ez a gondolat volt, ami az egészet elindította teljesen újszerűen ebben a történetben: ott vannak Jeruzsálem várfalán. Jeruzsálem várfalán. Rabsaké meg hol van? Nem bent a városban a hadseregével, hanem kint van a várfalon kívül.

Rabsaké csak beszélni tud, mást nem tehet. Szóban elmondja, amit érez, gondol és próbálja lelkileg terrorizálni Ezékiást, a vezetőket meg a népet. De csak ennyit tehet, hiszen Ezékiás és a nép ott van a városfal védelmében. Jeruzsálem városfala, kőfala pedig kőkemény, bevehetetlen volt. Igazából vagy árulás útján – mint ahogy próbálták az egri várat is bevenni annak idején – vagy kiéheztetéssel lehetett, de az ókori hadi eszközökkel nem nagyon lehetett Jeruzsálemet bevenni. Tróját is a falóval tudták bevenni, mert bevehetetlennek számított.

Ott vannak a város kőfala védelme mögött. Pontosan azért van annyi kísértő érv, beszéd, mert nem tud mást tenni, és próbál minél több érvet felhozni, hogy valahogy elérje a célját, mert valahogyan meg kellene szerezni Jeruzsálemet, hiszen ez az Úr városa.

Mivel pedig a Jelenések könyvét is olvastuk épp a napokban, így Ézsaiás könyve és a Jelenések könyve igei témájú üzenetei nagyon egybehangzóak voltak. Aznapra is, mikor a 36. rész jött sorban, éppen egy olyan szakaszt tanulmányoztunk, ahol volt szó városról. Még a Jelenések könyve is a város képével az Úr népét mutatja be. A legutolsó két rész: az örökkévalóság dicsősége – remélem, emlékszünk –, az aranyváros, de az Isten népének a jelképes kifejezése. Kapui a 12 törzs nevei, fundamentumai a 12 apostol nevei, a mennyei Jeruzsálem az Új égen és az Új földön ez a gyönyörű város, ez a Bárány menyasszonya más kifejezéssel. Isten népe. Isten népe városa hatalmas kőfallal védve.

Az Ószövetségben a szó szoros értelmében is, a Jelenések könyvében képi kifejezés, de arról van szó, hogy ez az Úr városa, a Sion városa. Örökkévaló város – ezt nem lehet elpusztítani. Az Ószövetségben az Úr az ő népét a szó fizikai értelemben vett fallal is védte Jeruzsálemben, de ezt a falat el lehetett pusztítani. Emlékszünk, a babiloni fogság azért is következhetett be, mert Je-

ruzsálemet el lehetett pusztítani, mert ez volt Istennek a döntése, mert ítélnie kellett fenyítő ítélettel az ő népét. Elpusztult a Jeruzsálemet körülvevő kőfal. De aztán ki volt, aki fölépítette? Aki által Isten fölépítette Jeruzsálem kőfalát is a hazatérés után? Ott is van egy bibliai könyv előttünk: Nehémiás, és Nehémiás könyve. Isten népe hihetetlen védelemben van: csak beszélhet az ellenség, tenni nem tud ellenük semmit.

Testvérek, merjük ezt hinni, amikor ez a kérdés, hogy a Sátán taktikája, árnykodásai? Hogyha mást nem, akkor a boldogságot vegye el az Úr népe életéből, a bizalmat, a bátorságot, a bizonyosságot, a bizonyágtétel lehetőségét egy győztes Úrról.

Itt a történetben a leírásban látszik a gyászruhába öltözés, a folytatás mégis mutatja, hogy ők, Ezékiás is hogyan élték meg a bizalmat. De nekünk, akik olvassuk ezt az ígét, még a gyászruha fölvétele is mutathatja, hogy nem feltétlenül kell nekünk a gyászruhát fölvenni, ebben nem kell hasonlítani Ezékiáshoz és a többiekhez. Ez a gyászruha fölvetel, meghasogatott ruha, ez nem azt jelenti, hogy valami nagyon szomorú helyzet van, akár gyász.

Most a héten temettük Dávid ifis fiatalunkat, Matyit. Élete 32. esztendejében volt és hazament az Úrhoz. Ezt az ígét akkor már olvastuk, és nekem személy szerint az Úr vigasztalása a temetési prédikáció közben is abban is meghatározó volt, hogy gyászolok én is és ez nagyon fájdalmas, de még a gyászban is – most hadd mondjam így a történeti leírás miatt – nem meghasogatom a ruhámat, nem gyászba öltözök, hanem gyászban is boldogság, békesség, bizalom, bizonyosság, reménység, vigasztalás. Mert az csak a helyzet, hogy támad a Sátán, hogy a halál egy fiatal pasaréti embert is elvihet. De nem a halál viszi el – ez csak a látszat! –, hanem az Úr hív haza. Csak a Sátán esetleg a gyászban is megpróbálhat bennünket kikezdeni, kétségessé tenni, hogy ne legyünk boldog hívő emberek. Ott vannak a vár védelmében. Most a vár az a Jeruzsálem kőfala mint kővár védelme.

És még egy jellemző: Ezékiás ebbe a nehéz helyzetbe azért jutott, mert ő reformációt hajtott végre. Ezékiás – hadd mondjam így most ezzel a szóval – reformja az volt, hogy helyre állítani Júda népét az eredeti állapotba. Ezékiás édesapja, Akház istentelen király volt, asszír bálványokat is behozott Jeruzsálembe, vazallusa lett az asszír uralkodónak. Ezért amikor a Királyok 2. könyve 18. részében olvassuk, hogy Ezékiás hogyan állt helyre maga is, és hogyan állította helyre az istenitszeteletet, az Úrral való szeretetkapcsolatot a népe számára is, ott vannak ezek a kifejezések, hogy: vele volt az Úr.

Ott van az is, hogy Ezékiás elszakadt Asszíriától, Ezékiás megszüntette, felmondta a vazallusi kapcsolatot. Márcsak azért is, hogy nehogy már az Úr házában meg Jeruzsálem városában, az Úr városában asszír bálványszobrok legyenek. Mert ha Asszíriát követjük, akkor kutya kötelességünk a bálványszobrait tisztelni a fővárosunkban. De ezeket is kirakta Ezékiás. Nem kell csodálkozni, hogy akkor a leghatalmasabb birodalom, az Asszír Birodalom támad, jön és el akarja foglalni, meg akarja büntetni. – Hogy jöttök ti ahhoz, hogy felmondjátok mindezt? Ezékiás tehát a hite miatt, az Úrnak való engedelmissége mi-

att, a reformáció miatt került ilyen nehéz helyzetbe. A sátáni taktika így munkálkodott is, hogy próbáljuk legyőzni.

De Ezékiásék biztonságban vannak. Ez a szó, biztonság, még a pszichológia is kimondja, hogy az egyik legalapvetőbb igénye az embernek. Biztonság. Gondoljunk arra, ami most Kínából jön. Nem elég az influenzajárvány, ami ellen beoltatjuk magunkat esetleg, hanem van egy koronavírus. S mi van, hogyha az ördög ezt is meglovagolja és elkezdünk mi is, pasaréti hívők rettegni, félni. Meglátunk egy kínai személyt itt Budapesten, nem merünk beszállni abba a metróba, mert hát a kínai vírus? Mert a Sátán mindent elkövet, hogy a biztonságérzetét még a hívőknek is elvegye.

A mai világban is a Sátán bennünket megpróbál megfélemlíteni, megpróbál az Úrtól eltántorítani. Mert ha Jeruzsálem elbukik, akkor vége az ezékiási reformoknak, akkor nem az Úr dicsőítetik meg Jeruzsálemben, akkor nem hívő király uralkodik, nincs helyreállása a népnek, minden visszaáll az eredeti nyugodt, békés mederbe: bálványimádás Jeruzsálemben és az Úr templomában és az asszír uralkodó biztonságában. Ezékiás bizalma próbája volt ez tehát, de biztonságban vannak, mert a Sátán csak szóban támadhat.

És még nem is szóltunk az Úrnak arról a munkájáról, amiről ezek a részek a legrészletesebben beszélnek. Itt csak megemlítek párat a teljesség igénye nélkül, különösen a 37. rész 35. verse alapján is. Az előzőeket azért akartam így kiemelni, hogy láthassuk, hogyha az Úr nem szólt volna semmit, vagy ha nem csinált volna semmit, akkor is, akkor és ott még a várfal, Jeruzsálem kőfala biztonságot jelentett volna nekik. Még hónapokon, éveken át lett volna vizük, enivalójuk, nem győzhették volna le őket, nyugodtak lehettek volna. De mivel a sátáni taktikának azért volt bizonyos sikere, ha másnem abban, hogy a király és a vezetők is gyászruhába öltöztek, mert nagyon keserű hírt kaptak. Viszont ezt hittel akarták megélni, az Úrhoz mentek, ez mindenképpen nagyon pozitív példa.

Ezért mit csinál az Úr? Először nem csinál semmit. Hanem? Nem tettekben cselekszik tehát, hanem szóban. Hát ha a kísértő szóban támadott, akkor elég lenne csupán az Úr szava is. Persze aztán jön a tette. A prófétán keresztül szól az Úr kijelentése. Mivel a láthatók, az ördögi taktika a láthatókra nézve egyre keményebb volt, ezért az Úr szeretettel többször is bátorítja Ezékiást egyre konkrétan megfogalmazva az isteni ígéreteket. Ha nem emlékszünk, majd olvassuk el újra ezeket a részeket ilyen szempontból, hogy ahogy az ördög egyre bekeményít, az Úr hogyan beszél egyre konkrétan üdvígéretet Ezékiásnak. Majd aztán bekövetkezett a szabadító tette is természetesen. Jött az Úr angyala és egy éjszaka alatt 185 ezer asszír katona meghalt, kénytelen volt elmenni az asszír uralkodó. Utána még évekig élhetett, de aztán őt is kivégezték, 681-ben megölték Szanhéribet. Utána még mindig volt asszír uralkodó, még mindig az Asszír Birodalom uralkodott abban az időben azon a környéken, de 612-ben majd elbukik Ninive és a Babiloni Birodalomnak a nagy felemelkedése innentől indul be. De Ezékiás számára akkor és ott az Úr szava, ami egyre konkrétan, egyre bátorítóbb épp a konkrétság miatt is.

De a kulcsvers mindenképpen a 35. vers: „És megoltalmazom e várost, hogy megtartsam azt én magamért és szolgámért, Dávidért!” Ugyanaz az Úr mondja ezt, akiről egyébként maga a kísértő is beszél. Ez is olyan bátorító a történetet olvasva, hogy kénytelen a kísértő, amikor beszél, az Úrról beszélni. De ha egy hívő ember hallja az Urat, az ő személyét, hogy ő ki és milyen, akkor már önmagában kisebb az esélye a kísértőnek, mert már hangzik, hogy kivel kapcsolatban akarja megkérdőjelezni azt, amit.

Évánál sikeres volt, hiszen Éva sajnós vett a fáról és Ádám is tudatosan döntött. Jézusnál viszont nem volt sikeres. Jézusnál is idézett, Jézusnál is utalt az Atyára. Nem is volt sikere. A kereszten sem volt sikeres a kísértő. A te életedben sikeres meg az enyémben? Mondja még az Úr nevét is, az Úr személyét is, tulajdonságait, csak kísértésképpen. De lehet, hogy azért nem lehet sikeres, mert hát megismertem az Urat, és igen, arról van szó, de én tudom, hogy nem igaz, amit most éppen hallottam róla a kísértőtől.

Nagyon sokszor beszél a hadvezér az Úr személyéről és hogy ő szabadít, hogy ő megment, csak azt akarja elhitetni, hogy ez nem fog neki menni. – Hát kicsoda szabadíthatna meg az én uram kezéből bárkit is? A többi népeket sem szabadíthatták meg, a ti istenetek sem szabadíthat meg. Igen ám, de az Úr igaz Isten. És ha emlékszünk, Ezékiás éppen ezt vallja meg, amikor az imádsága le is íratott számunkra, mert így látta jónak az Úr Lelke. Épp erről beszél Ezékiás az imádságában, hogy mielőtt kérne bármit is, előtte megvallja, hogy kicsoda az Úr. Éppen az az Úr, akinek egyébként a kísértő is mondta, csak én hiszem, hogy ő az, aki, mert ő az igaz Isten.

A kulcsvers szempontjából pedig – itt halljuk – nagyon személyesen mondta Isten: „És megoltalmazom e várost...” – tehát ő csinálja – „... hogy megtartsam azt én magamért és szolgámért, Dávidért!” A „Dávidért” kifejezésben mindenképpen a messiási ígéret van benne, és természetesen mivel Ezékiás Dávid utóda volt, messiási ő, ez a kijelentés Ezékiásra is vonatkozhatott, ő érthette magára, de azért elsődleges jelentésében „én magamért” – és hadd mondjam így most egyszerűbben –, a Messiásért, a messiási ígéretekéért.

Azt mondta Isten, hogy „megoltalmazom”. Az ősi nyelven itt egy olyan állítmány szerepel, aminek az alapjelentése ez: befedez, megvéd. A várfal védelme mint fizikai építmény és már ez is elég volt akkor és ott, csak szóban mehetett a taktikázás, de az Úr azt mondja, ott a várfal, de ennél egy még erősebbet is alkalmazunk: én magam, az én isteni kezem ereje, hatalma. Ezt kérdőjelezte meg az asszír uralkodó, meg Rabsaké.

Emlékszünk, hogy amikor Dániel barátainak mondatott ez Nabukodonozor király részéről, hogy: Kicsoda az az Isten, aki kiszabadítson titeket az én kezeimből, meg a tüzes kemencétől? De ott az „én kezeimből” a hangsúlyos. Akkor Dániel barátai is őszintén elmondják: „Ímé, a mi Istenünk, akit mi szolgálunk, ki tud minket szabadítani az égő, tüzes kemencéből, és a te kezedből is, oh király, kiszabadít minket.” Azután pedig az ősi nyelven ott úgy van: de ha nem tudna is – azaz ha az események azt mutatják, mintha nem tudna, mert nem akart, mi akkor is őt imádjuk.

Megvéd a várfal, megvéd az Úr. Ha a várfal össze is omlana, mert az asszír seregek elpusztítják, minket akkor is megvéd az Úr, mert az Úr hatalmas. Az ószövetségi időben le lehetett rombolni a kőfalat – ezt már jeleztem – de az Urat nem lehet elpusztítani. Hogyan védett az Úr? Elpusztultak az ellenséges katonák nem kevesen.

Azt mondja: „és megoltalmazom e várost, hogy megtartsam”. Annyira érdekes, de ez nemcsak érdekesség, hanem ez is egy tény, egy nagyon bátorító tény, hogy itt egy olyan állítmány szerepel, ami különbözik az összes addig használttól. Mikor az volt a taktika során is az Úrra vonatkoztatott érvelés, hogy nem tud megmenteni, ki tudna megmenteni az asszír király kezéből, ott egy ’megmenteni’ jelentésű szó szerepel. Itt nem ez a szó van, pedig lehetett volna, hiszen rengetegszer használta már az Úr kijelentése azt a másikat, de itt nem véletlen, hogy melyik szó van. Az a szó, amiből aztán az Úr Jézus neve származik, meg Józsué neve. De nekünk most itt személyesebb, hogy Jézus. Az a megtartatás, az a szabadítás, aki nekünk Jézusban lett személy szerint is megismerhető.

A Bibliában minden szónak jelentősége van. Nem véletlen, hogy itt ezt használja az Úr Lelke, amikor leírja Ézsaiással. „Megoltalmazom e várost, hogy megtartsam” – megoltalmazom, hogy az én szabadító személyem ragyogjon föl, az én megtartó voltom ragyogjon föl. Olyan jó kimondani: Jézusban, Jézus által mindörökre. Ez a megtartatás nemcsak az, hogy most megmenekültök, hanem hogy megmarad az ószövetségi nép. Még a babiloni fogság idején is megmaradt, aztán megszületett a Messiás, a Megváltó, minden elvégeztetett. A Jelenések könyvében pedig hogy olvastuk a legvégén? Meglett. Az ’elvégeztetett’ is János evangéliuma 19. részében, és a ’meglett’ kijelentés egy szóban a Jelenések könyve 21. részében azt hirdeti, hogy Isten megtartó Isten. Mindörökre megtartó. Áll az Úr városa mindörökre, az Úr népe nem pusztulhat el.

A földi életünk minden kísértése, ami Ezékiás számára akkor és ott valóságos volt láthatólag, hallhatólag, a mi életünkben is láthatóan, hallhatóan valóság. Minket is sokféle módon támadhat a taktikázó kísértő. És ezek nagyon fontos jellemzők, események, mert mindig felragyog a mi életünkben is az Úr szabadító munkája. A hívő életünket nem veheti el a Sátán soha. Csak a boldogságunkat akarja megkeseríteni, nehogy már boldog hívő emberek legyünk, boldog közösség ebben a földi életben. Minden mást el akar érni a kísértő, csak ez nehogy megmaradjon, mert akkor úgy tűnik, mintha nyert ügye lenne.

Jézus még akkor is boldog volt, amikor be kellett teljesítenie a megváltó művet. Számára egyedül az Istentől való elhagyatottság ítélete volt az, ami nem boldogságot jelentett neki, de abban az értelemben mégis boldogságot kellett, hogy jelentsen, hogy engedelmes volt mint Isten Fia, az egyszülött Fiú eddig a halálig. Ez boldogság. De amit át kellett élnie, az az elhagyatottság Istentől.

A mi életünkben is a hétköznapi problémákban, a hétköznapi problémákban – akár kicsi, akár nagy –, ami nekünk nagy, az lehet, hogy másnak nagyon kicsinek tűnik. – Ó bárcsak annyi lenne nekem! Nálam sokkal nehezebb bajok vannak! de az Úr népe védelem alatt van. Mert az Úr oltalmaz, hogy megtartsa.

És most jön a befejezésben: „én magamért és szolgámért, Dávidért”. Miniket ér a támadás, mi éljük át a szabadítást, az oltalmat, de az Úr azt mondja: de ezt magamért teszem. Ennyire szeret az Úr, ennyire vállalja velünk a közösséget, hogy ami értünk történik, az az Úrért van. Persze Jézus erről beszélt, hogy köztünk és közte olyan szeretetkapcsolat van, a Szentháromság Isten és az ő népe között olyan mély szeretetkapcsolat van, hogy ami velünk történik, az vele. „Bizony, aki titeket bánt, a szemem fényét bántja!” De azt mondja az Úr: magamért teszem.

Lehet, hogy elbuktam a kísértésben és nagyon szégyeltem magam és úgy érzem, hogy vége, nem is vagyok hívő. S ha magamra nézek, akkor elkeseredem, a vádoló pedig tesz róla, hogy jobban elkeseredjem, de az Úr azt mondja: nemcsak érted, magamért. Mert én viszont most is vállallak így is, hiszen te az enyém vagy, mert megváltottalak, nem kell félned. És Jézusért. „Szolgámért, Dávidért” – nekünk Jézus, csak ez az Ószövetségben még így ígéret, nekünk meg már beteljesedett ígéret a biztos jövő reményében.

A 37. rész 32. versében Isten ilyen módon is jellemzi magát, hogy „a seregek Urának buzgó szerelme művelendi ezt”. Ez az ige is lehetne a kulcsvers, csak azért nem ezt az ígét mondtam kulcsversnek, mert itt arról van szó, hogy az Úr milyen szeretettel cselekszik. De a 35. versben benne van, hogy már nemcsak az ő szeretete, hanem ő maga. Nemcsak az, hogy ő milyen Isten, hogy érez, hanem hogy ő kicsoda. És mivel a sátáni taktika az Úr személyét kezdte ki Ezékiás számára, ezért volt fontos, hogy az Úr szava: igen, az én személyem ezt jelenti, én így győztem.

A hívő embernek és Isten népe közösségének ma is ez az Úr valóság. Azon kellene csodálkoznunk, ha a Sátán nem azt a taktikát csinálná ma, amit mindig is tett. Azon kéne csodálkozni. Azon viszont nem kell csodálkozni soha, hogy az Úr mindig az lesz, aki és mindig úgy lesz megtartó, oltalmazó, védelmező, amilyen volt Ezékiás idejében is. Csak a várfal is védett volna. De tetszett az Úrnak megdicsőíteni önmagát, az ő nevét meg az ő népét azzal, hogy meg is szabadította őket. Ez biztonság, ebben lehet bízni, akkor lehetünk bátrak és lehetünk nagyon boldogok. Mindegyik b-betűvel kezdődő szó egyébként: biztonság, bizalom bátorság és boldogság. Azért mert az Úr a mi oltalmazónk és megtartónk Jézus Krisztusban.

Imádkozzunk!

Magasztalunk azért, mennyei Atyánk, hogy te már az ószövetségi időben is ennyire nyilvánvalóan kijelentetted, ki is vagy. És köszönjük, hogy ami akkor, ott messiási ígéret volt, számunkra már beteljesedett valóság.

Köszönjük, hogy mi még személyesebben ismerhetjük az Úr Jézust és azt a drága ígéretet, ahogy Ezékiásnak, ugyanúgy nekünk is még csak ígéret, de biztos, tökéletes reménység, elvégzettett váltságmű.

Köszönjük hogy az Új égen és az Új földön már csak a veled való boldog közösség állapota lehet. És magasztalunk, hogy addig is ebben a földi életben

KIBEN BÍZOL?

minden gonosz kísértés, támadás közepette is, akármilyen ármánykodó taktikával szemben is mi lehetünk boldog hívő emberek, közösség.

Magasztalunk, Urunk, hogy valóban mi akkor is boldogok lehetünk veled, te benned, ha lehet, hogy sírunk éppen. Köszönjük, hogy nekünk nem kell meg-hasogatni a ruháinkat, mert tudjuk, hogy te vagy a győztes.

Magasztalunk, hogy mi így ezzel a reménységgel imádkozhatunk másokért is, persze magunkért is. Köszönjük, hogy mi ezzel a reménységgel várhatjuk a szabadításodat, a tetteken megnyilvánulót is akár. De Urunk, valóban valljuk, hogy még akkor is, amikor a téidet talán megölik, mert mártírhalált kell halniuk, akkor is megdicsőítéd nevedet, személyedet.

Köszönjük, hogy a most hallott igei üzenetre nézve is igaz, hogy Jézussal együtt adsz mindent. Mi ezt szeretnénk hinni, Urunk.

Kérünk téged, támogassad, erősítsed beteg testvéreinket, különösen azokat, akik kórházban vannak. Legyél azokkal, akik halálos betegek, hogy a halálos betegség közepette is boldog reménységgel legyenek Jézust várva velünk együtt.

Köszönjük, hogy Kárpátaljának a sokféle nehéz helyzetét ma is rád bízhatjuk. Urunk, adj ott megoldást, kérünk, fizikailag is és lelkileg is mindenképpen.

És könyörülj meg azokon, akik itthon gyalázzák a te népedet, a te nevedet. Bocsásd meg, Urunk, hogy az ellenség ilyen, de kérünk, hogy segítsd nekünk megélni, hogy az ellenséget is szeretjük és ezzel a szeretettel viszonyulunk.

Kérünk téged, hogy ne elkeserítsenek bennünket a minket ért támadások, kísértések, próbák, hanem erősítsenek a hitben, az engedelmisségben.

És hadd kérjünk arra is, hogy most a csendben elmondott imádságunkat is hallgasd meg Jézus érdeméért.

Ámen.

393. ének

1. Ne csüggedj el, kicsiny sereg, Ha rád zúdul vad ellened,
Hogy végképp ösztetörjön; Bár elpusztításodra tör,
Gond, kételkedés mit gyötör? Nem lesz ez így örökkön!
Bízzál: ügyed az Istené, Népét ő el nem ejtené:
Ő áll majd boszszút érted; Ő állít Gedeont melléd,
Általa harcokban megvéd, Szent igéjét és téged.

2. Él az Úr, áll ígérete: Ördög s világ minden csele
Megszégyenül mirajtunk! Vélünk az Úr, mi ővele,
Végtelen az ő ereje: Győzelmet kell aratnunk.
Krisztusunk, segélj, el ne hagyj, Pártfogónk végig te maradj:
Oltalmazd neved által, Hogy mint hű nyájad, teneked
Zenghessünk dicséreteket Víg, boldog hál'adással!